

Benedek Elek: Ima

**Mennyei jó Atyám,
őriző pásztorom,
Kelő nap fényénél
hozzád fohászkodom.
Fejet hajt előtted
a fűszál, virágszál,
Hálát adok néked,
hogyan vigyáztál.
Ne hagyj el engemet
édes jó Istenem.
Oh, ha te vagy velem,
kicsoda ellenem?
Függeszd őrző szemed
édes jó anyámra,
Hints áldást fejére,
a lába nyomára.**

Tartalom:

Az Úr teste	2.o.
5. cserkésztvény	3.o.
Április 1.	4.o.
Fiú, légy férfi!	6.o.
Mese	8.o.
Túrmezei E.: Meddig?	10.o.
Kontroll	11.o.
“Itt rohadtam”	12.o.
Madárkalitka	15.o.
Mi legyek, ha nagy leszek?	16.o.
Bemutatkozik a Dió őr	18.o.
Assisi Szt. Klára	19.o.
“Ki hogy szokja...”	20.o.
Ajánlások	21.o.
KuktaSarak	22.o.
Isten éltesen Titeket	23.o.
Hirdetések	24.o.

Az Úr teste

Jézus útja a minden emberrel való
egyesüléshez vezet.
Isten akarata szerint az Ő maradandó
jelenléte az egyházban
az alapja a világban a mindent átfogó
testvériségnek.

Szeresd az egyházat, mint magát az Urat.
Bár hosszú történelmét megterheli a
tehetetlenség és a bűnösség,
mégis országának eszköze,
üdv műve a világ számára,
az új teremtés magja.

Légy szolidáris a hitben minden
testvéreddel és nővéreddel.
Az egy keresztség és az egy Eukarisztia
az egység látható jelei.

Az egyház iránti szereteted kifejeződik a
Szentatyával való hitbeli egységben is.
Küldetése, hogy az egységet megalapozza,
és az egész egyházat építse.

Ha szereted az egyházat,
tiszteld intézményeit és küldetését.
Azt, ami benne tisztátalan és
haszontalan,
Inkább gyógyítanod kell, mint harcolnod ellene,
inkább szenvedésben megtisztítanod,
mint szidalmaznod.

Az egyház abban a közösségben
kezd élni, amelyben te élsz.

Ezért emlékezz arra,
hogy közösségednek mindenekelőtt
egynek és szentnek,
katolikusnak és apostolinak kell lennie.
ily módon az egyház titkát ott éled meg,
ahol vagy.

5.

„A cserkész másokkal szemben gyöngéd, magával szemben szigorú.”

Robert Baden-Powell
(1857-1941)

Ismét valami gondolat, ami szembe visz minket a világ nagy folyamával. Megfigyelted? Minden törvényünk példája annak a bizonyos pisztráng magatartásnak: szembe úszva az árral érik el céljukat.

Ezzel tényleg össze lehet zavarni az embereket, mint Krisztus tette az utolsó vacsorán a lábmosáskor. Nem értette egyikük se miért történik, a Mester mint szolga dolgozik? Jézus nem jelentette be előre: jól figyeljétek, én most szolgálni fogok nektek és ez nagyszerű dolog! Látna értetlenségüket ennyit mondott: Ez az én utam, tegyétek ti is ezt, ha velem akartok jönni. Ilyen természetesen tegyed a jót másokkal te is.

A másokkal szembeni gyengédséget egy másik szóval is megfogalmazhatjuk: Udvarias. Igazán udvarias az, aki előbb tesz valamit a másik érdekében, mint azt az illető kérné vagy várna. A cserkész nem vár semmi ellenszolgáltatást, azért amit tesz, és ez nagy dolog.

De azt se várd, hogy kérjék a segítségedet.

Még egy szót kiemelnék: Tapintatos.

Közösségünkre sajnos jellemző, hogy „szeretjük a híreket továbbítani” azaz pletykálkodunk. „Én csak azért mondtam el, hogy segítsünk neki / imádkozzunk érte!” mondhatná (és mondja is) valaki. Jól gondold meg, mit és kinek mondasz el egy harmadik személyről. Biztosan el kell mondanod? Biztosan a javára válik?

Ha tapintatos vagy, nem csak szemtől-szembe kerülöd a másik ember megsértését!

A magunkkal szembeni szigorúságra ugyan mi szükség van? Meglepő módon azt kell mondjam, ha valóban azt akarod csinálni amit szeretsz, akkor ne mindig azt csináld amit szeretsz. Aki mindig zabál, sohasem érzi az étel igazi ízét, sohasem lakik jól. Rajtad áll! Tanuld meg magadat, ösztöneidet kordában tartani, és nem lesz lehetetlen számodra.

Munkahelyemen nem sokkal kezdésem után már tudták rólam, hogy cserkész vagyok. Egy napon, amikor valamire bicska kellett volna, hozzám jöttek kérni „mert egy cserkésznél mindig van bicska”. Ezek a kollégák talán sohase láttak cserkészt, de ez a régi kép: „a cserkésznél ott a bicska” bennük volt.

Most mi adjuk a képet a cserkészekről a világnak, amit most látnak belőlünk, az évekig élni fog bennük. Milyen jó lenne, ha a cserkészeket mint becsületes, a másikkal szemben mindig gyöngéd és segítőkész embereket tartanák nyilván: „Olyan becsületes és stramm mint egy cserkész!”

Rajtunk áll!

Április 1.

Az a bolond, aki mondja...

Bárcsak ez az éjszaka, három évig tartana!

Április egy, csütörtök este.

Egy meglehetősen késői időpontban levő találkára sietünk. Határozottan nem tudjuk, hogy is érezzük magunkat. Azt se tudjuk feltétlenül eldönteni, hogy melyikünk néz ki idétlenebbül. A

csipkerózsika jelmez

nem rossz, a csíkos

harisnya virágos szoknyával sem... a pizsi és

nyakkendő

párosítás is

határozottan

merész, kifejezetten *No comment...*

akkor, ha az ember

utcára megy benne. A többiek se sokkal jobbak, főleg amikor a Moszkva téren bemutatjuk a „Hogyan váljunk helyi nevezetessé két perc alatt” című produkciót. Gyors átváltozás és a komoly, vagy legalábbis átlagosnak tűnő egyetemisták percek alatt változnak át igazi

Hosszúnadrágra rövid, a fejünkre manó sapka, vagy csíkos-bojtos is jó. Van, aki tábornoki egyenruhát ölt, van, aki egy övet köt fejére Sandokan-módra... Mire nem jó az otthon tárolt sok keretmese ruha. És a legviccesebb, hogy mind egyszerre!

Így vágtunk neki a nagy budapesti éjszakának 2004. április elsején 21: 30-kor nyolcan (mint a gonoszok + 1).

Ázsiai turistáink a messzi Japánból biztosra vették, hogy mi is a nekik rendezett folklór műsor részei vagyunk, amint lufikat fújunk és ragasztgatunk az ablakra az 18-as villamoson, s bőszen kattogtatták kicsiny fényképező gépeiket. Órultságunktól

megrészegülve vonultunk keresztül a Bartók Béla úton, ahol a régi Tini-slágerek dallama kísért minket.

A Móriczon lejtett Skót és görög tánc jó kedvre derített minket is, és azon járókelőket is, akik kicsit megdöbbenve fedezték fel ismerőseiket a vad táncot lejtők közt. (hát még mi hogy megdöbbentünk...☺)

Mivel a nagy táncban kifulladtunk, gondoltuk betérünk egy frissítő erejéig egy amerikai farmer nevét idéző gyorsétterembe, ahol nagy sikert arattunk, de ez sajnos nem volt elég a „nagy üdítőre és nagy burgonyára”.

Zsebpénzbarát ajánlatokból eszünk, élünk, vagyunk (bár nem mindig úgy, ahogy azt eredetileg elképzelték...)

A megdöbrent, a mosolygó arcok kis aranyosak voltak, bár valahogy azt lehetett leolvasni róluk, hogy nem nagyon értik mi folyik itt, ilyenkor jött jól az a felirat, melyen a nap dátuma volt feltüntetve, meglehetősen nagy betűkkel. Természetesen voltak olyanok, akik beálltak táncolni is velünk.

Mi nyolcan (mint a gonoszok+1) így ünnepeltük meg április elsejét, s váltottuk valóra régen dédelgetett álmunkat: igazi bolondok szerettünk volna lenni bolondok napján.

Azt hiszem ez igazán sikerült, mármint ahogy az a „kulTÚRÁNKhoz” asszisztáló gyanútlan statiszták arcáról leolvasható volt.

A komoly, megfontolt, kecses, nőies gyöngéd, és nem utolsósorban mimóza lelkű lányok.

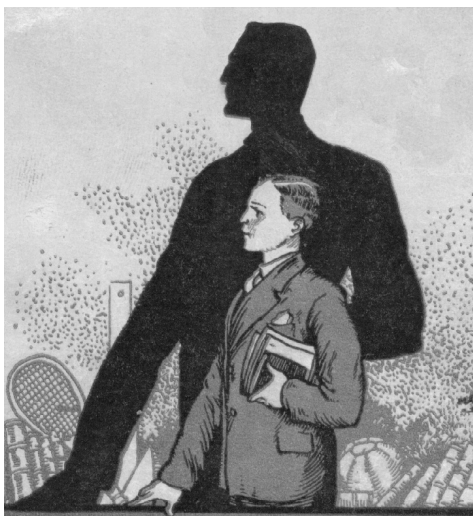

Ági (Haraszti Ági)

Az utolsó átváltozó

„...az legyünk, mivé a Krisztus
királyi kardja felütött:
a férfiatlan korban férfi
s gyermek a gyermekek között.”
/Sík Sándor/

FIÚ, LÉGY FÉRFI! IV.

Tanácsok fiúknak a nagy küzdelemhez

Hivatás

Érdekes ez a szó. Inkább szakmát, pályát, állást szoktunk helyette mondani. Igen, hiszen ma az a fontos, hogy minél jobban fizető „helyre” menj. Azonban mielőtt döntesz, hogy hova mész tovább a gimnázium után, el szoktál gondolkodni azon, hogy hol a helyed, mit álmodott meg számodra Isten? Vigyázz! Nem arról beszélek, hogy te szeretnél valami lenni, és Isten csakazértis mást akar. Nem. Ő már elültette benned az érdeklődést, az álmokat, neked csak egyszerűen fel kell ismerned. Együtt álmodjátok meg tehát életedet, ha hajlandó vagy időt szánni rá. Hogy miért fontos ez? Azért, hogy ne munkában megkeseredett felnőtt légy, aki élete végén jön rá, hogy mindene megvolt, csak éppen nem élt boldog életet.

Légy bátor, gondolkozz el arról, hogy a világban, Isten csodálatos tervében hol a te helyed! Ehhez segít az alábbi idézet egy számomra kedves könyvből.
/Pajor András: *Így szólítalak: barátom!*/

„Nem hiszek a tenyérjöslásban – gondolom Te sem. Most mégis vess egy pillantást arra a megszámlálhatatlan barázdára, amely átszövi tenyeredet. Nagyjából mindenkié ugyanilyen. Precízen szemlélve viszont – összetéveszthetetlen. Éppígy az arcod, mozgásod, szokásaid, gondolataid és

szándékaid világa – csupa sajátosság. Ezekre együttvéve mered kimondani: ez én vagyok.

Isten is elsősorban ezek szerint a sajátos vonásaid szerint tart számon téged, ezek szerint irányítja sorsodat és ezek kialakítása folytán adott neked egész életedre szóló hivatást. Válassz magadnak foglalkozást, s azt olyan szeretettel és szorgalommal töltsd be, hogy ezzel az Ő tanítását és Örömhírét közvetítsd az embereknek.

Ha tudni akarod, hogy valóban a helyeden vagy-e, vagy valóban oda készülsz-e, vagy merre készülj, hogy ott lehess, ne azt kérdezd, mi számodra a legkedvezőbb, hanem hogy Isten szemével nézve hol lennél a világ számára legkedvezőbb helyen? Amíg félted magad, nem vagy az Övé, mert nem ismered a hatalmát. Amíg vonakodsz áldozattól, lemondástól, erőfeszítéstől nem vagy az Övé, mert nem ismered szeretetét.

A sokféle hivatás és életforma lehetősége nem olyan, mint a fagyaltárus kínálata, ott kedved szerint dönthetsz, hogy néhány percre melyik ízt élveznél szívesebben. A hivatás az élet egyetlen nagy lehetőségét veti fel, hogy visszatekintve elmondhasd: érdemes volt! Ezek közül csak egy a tiéd, ne válogass, keresd! Az egyetlen. A magadét.

Ne is ámrítsd magad: alapvető élethivatás kétféle van. Isten mindenképp elvárja tőled, hogy amit teszel, jól tedd, amiben dolgozol, kiváló, példaadó szakember légy. Ha mindezt nem sokgyermekes családfőként teszed, csak magadnak élő kalandor vagy. A másik út – az egész Istennek szentelt élet, a papság vagy szerzetesség, amelynél már nem válik külön munka és élet, hivatás és szaktudás.”

Találtam ehhez egy imádságot is!

Jézus, rólad olvastam az Evangéliumban, amikor tizenkét évesen felismerted, hogy még szüleid aggodalmánál is fontosabb Atyád háza. Hogy az a Te helyed. Én pedig most saját nyomaimat keresem, valamikori elképzeléseim között. A saját helyemhez ez kell: Tőled jövő, azaz az öregkoromig csalódás, és megbánás nélkül maradandó, a másokat is többé és boldoggá tevő, a Te értékrendednek kétségbevonhatatlanul megfelelő, boldogság felismerhető előize mutatkozzon meg benne. Hogy a saját helyemmel kapcsolatos terveimet átgondolva jóleső sóhajtással mondhassam ki: igen, igen, ez én vagyok, igazán, kétségtelenül. Most nyomok közt kutatok, Uram. Tőled kapott tehetségek, lelkesedések lecsapódásai ezek. Hála neked értük, de sokszor érzem úgy, hogy amennyivel több lehetőséget ismerek föl magamban, annyival bonyolultabbá válik számomra a világ. Egyedül a Te erőd segíthet, hogy nagy próbatételemet, a földi életet olyan komoly szerep szerint akarjam végigélni, amire Tőled látok példát a megváltásban előtűnő emberi hozzáállásból. Amen.

Ifa (Hodász András)

MESE

(Nem csak) Kiscserkészeknek

Nyakigláb, Csupaháj meg Málészáj

Volt egyszer egy szegény ember, annak volt három fia. A legnagyobbikat Nyakiglábnak, a másodikat Csupahájnak, a legkisebbiket Málészájnak hívták. Ezek annyit tudtak enni, hogy az apjuk még kenyérből sem tudott nekik eleget adni. Egyszer azt mondja nekik, hogy menjenek már szolgálni, keressék meg a maguk kenyerét. Kiették már őt mindenéből!

Elindult a legnagyobbik, Nyakigláb. Ment, ment soká. Találkozott egy öregemberrel, az felfogadta szolgának egy esztendőre.

Ahogy elmúlt az esztendő, az öreg azt mondja neki:

- Adok neked egy asztalt, amiért jól szolgáltál. Ennek csak azt kell mondanod: teríts, teríts, asztalkám - és lesz rajta mindenféle! Elfogadod?

- Márhogyan? Aki a hegyet megette volna kenyérrel? El, el!

Nyakigláb alig várta, hogy kiérjen a faluból. Egy bokor mellett előveszi az asztalt, s mondja tüstént neki:

- Teríts, teríts, asztalkám!

Hát lett azon annyi minden, ennivaló, innivaló, hogy Nyakigláb szeme-szája is elállt a csodálkozástól. Jól is lakott mindjárt, de úgy, hogy majd kirepedt. Azzal indult hazafelé. Talált útjában egy kocsmát, oda is betért. Bement mindjárt egy szobába. Terítettett az asztallal. Jóllakott, aztán kért egy pohár bort.

De amíg benn volt, a kocsmáros megleste, hogy mit csinál. Látta, hogy milyen asztala van ennek a legénynek. Hű, ha az ő kocsmájában olyan volna!

Ahogy este lett, lefeküdtek. Nyakigláb is jó mélyen elaludt. A kocsmáros meg csak belopózott, és a csodaasztalt kicserélte egy másikkal, amelyik pontosan olyan volt, mint Nyakiglábé.

Másnap reggel Nyakigláb újra elindult. Addig ment, míg haza nem ért. Otthon eldicsekedett, hogy milyen asztala van őneki.

- No, lássuk! - azt mondják. - Épp jó ehések vagyunk, mint mindig!

Mondta szegény Nyakigláb az asztalnak, hogy "Teríts, teríts, asztalkám!", de biz az nem terített. Az egész család meg már várta, hogy jóllakjanak. Hogy Nyakigláb így becsapta őket, még üresebbnek érezték a hasukat. Kapták magukat, jól elverték Nyakiglábot.

Elindult most már a második gyerek, a Csupaháj. Az is ahhoz az öreghez érkezett, akinél Nyakigláb szolgált. Őt is megfogadták egy esztendőre Míkor kitelt az idő, az öreg őt is magához hívta.

- Fiam, a szolgálatodért neked is adok valamit. Itt van egy számár! Ennek csak azt kell mondani: "Tüsszents, tüsszents, csacsikám!" - s annyi aranyat tüsszent neked, amennyit csak akarsz! Elfogadod?

- Egy ilyen jószágot?

Csupaháj nagyon megörült a számárnak. El is indult vele hazafelé. Útközben ő is betért a kocsmába. Evett, ivott, amennyi a bőrébe fért, és azt mondta, hogy majd csak reggel fizet. De a szamarat magával vitte a szobájába. Ahogy este lett, odaállította maga elé, és azt mondta neki:

- Tüsszents, tüsszents, csacsikám!

A csacsi hegyezte a fülét, aztán elkezdett tüsszenteni. Tüsszentett is egyvégből olyan sokat, hogy Csupaháj már alig fért a sok aranytól. Felszedte az aranyat, és lefeküdt.

De a kocsmáros a kulcslyukon ezt is megleste. Míkor észrevette, hogy Csupaháj már alszik, bement a szobába hozzá, és a szamarat is elcserélte egy másikkal.

Csupaháj vitte haza a csacsit, ő is nagyra volt vele, hogy mit szolgált. De mikor rászólt a számárra, hogy tüsszentsen, az bizony egyetlen aranyat sem tüsszentett a padlóra, hiába várták. Csupaháj se vitte el szárazon, őt is jól elverték.

Szegény apjuk már kétségbe volt esve, hogy egyik gyereke sem tud rajta segíteni. Elindította a legkisebb fiát is, Málészajt.

Ez is elvetődött az öregemberhez. Őt is felfogadták egy esztendőre szolgának.

Míkor letelt a szolgálata, azt mondja neki az öreg:

- Fiam, jutalom nélkül téged sem eresztelek el. Itt van egy zsák, ebben van egy furkó. Ennek csak azt kell mondani: "Ki a zsákból, furkócskám!" - s akkor a furkó kiugrik, s azt verhetsz meg vele, akit akarsz.

Málészáj a hóna alá vette a furkót, és elindult vele hazafelé. Neki is útjába esett a kocsmá. Már nagyon éhes és szomjas volt. Bement. Evett, ivott, amennyi jólesett. A kocsmáros kérte tőle az árát, de Málészáj nem tudott fizetni, mert egy fillérje sem volt. A kocsmáros elkezdett lármázni, hogy ő bizony elveszi Málészáj gúnyját, ha nem fizet, vagy pedig becsukatja. Erre Málészajt is elfutotta a méreg, elővette a zsákot, és azt mondta:

- Ki a zsákból, furkócskám! Verd meg a kocsmárost!

A furkó csak kiugrott a zsákból, neki a kocsmárosnak, és csihi-puhi, elkezdte porolni. A kocsmárosnak hamar elege lett a verésből, elkezdett jajgatni:

- Jaj, jaj! Hagyd abba a verést, barátom, visszaadok mindent, amit a bátyáidtól elloptam!

Málészáj csak nagyot nézett.

- Mit lopott el kend az én bátyáimtól?

- Hát a teríts-asztalt meg az aranytüsszentő szamarat!

De a furkó még folyvást ütötte a kocsmárost ezalatt is. Azt mondja Málészáj:

- Jó, ha visszaadod az asztalt meg a szamarat, akkor nem bántlak! Vissza, vissza, furkócskám, a zsákba!

A furkó visszament, a kocsmáros meg behozta az asztalt meg a szamarat, és odaadta Málészájnak.

Málészáj hazament. Otthon elmondta a testvéreinek, hogyan szerezte vissza az asztalt is meg a szamarat is. Volt már mit enni meg inni, volt pénz is, amennyit akartak. A szegény ember családja így aztán nagyon boldog lett.

Túrmezei Erzsébet: Meddig?

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
S olyan kevés a csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de elkísér egész a Golgotáig.

Mert olyan könnyű azt kimondani
egy izzó percben: Meghalok Veled!
De annyi minden visszahúzna még,
ha megérint a fagyos lehelet.

Talán csak egy kis gyermek mosolya,
vagy a hitves könnyfátyolos szeme...
Susognak a szélben ringó habok:
a halászbárka, otthon képe hív...
Ó, legalább búcsúzni kellene!

Hamu alól az életösztön is
felparázslík: Ó, ily hirtelen?
Egy percre oly szép lesz a világ,
átölel minden színe, illata!
... S már el is hangzott a "Nem ismerem!"

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
Ó, bár lehetnék csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de elkísér egész a Golgotáig.

Kontroll

Egy napjainkban játszódó, magyar film, tulajdonképpen teljesen hétköznapi személyekkel, helyszínekkel, valóságokkal. Talán pont ezért érdemes megnézni, és elgondolkodni rajta. Mert nem valami fennkölt világon kell túltekingtünk ahhoz, hogy valami mondanivalót keressünk benne, hanem azon a nagyon is valós problémákkal behálózott jelenen, amelyet sokszor mi sem érzékelünk beszűkült személyes világunkban.

Ahogy én azt a címből első hallásra egyáltalán nem sejtettem, a film a metró sötét világában játszódik, főszereplői pedig egyszerű ellenőrök, és egy leány-, akinek a kiléte számomra még most is kérdéses. A címről utólag keletkező benyomásaim elsősorban az „önkontroll, önuralom, kontrollál, figyel” szavak körül voltak. Azért tartom fontosnak ezeket megemlíteni, mert sok indulat, feszültség szabadul fel a film során a szereplők között; vagy személyes konfliktus, vagy belső vívódás, vagy valami poén formájában (ami sokszor inkább csak szánalmassá teszi a helyzetet, mint nevetségessé, de mindenképpen oldó hatása van). És valóban vannak olyan szereplők a filmben, akik nem tudnak *úrrá lenni* gyengeségeiken, vagy nem tudnak *uralkodni* kitörő indulataikon, érzelmeiken.

Igazából nem is tudom mit említek meg hirtelen a filmből, mert annyi titokzatos, egyénileg értelmezhető eleme, gondolata van, hogy sokat lehetne róluk beszélgetni. A filmben hangsúlyos szerepet kap egy csuklyás, arctalan személy, aki, mint egy sötét kísértet jelenik meg olykor-olykor a filmben és lök be a metró alá gyanútlanul várakozó utasokat a peronról. Az egyik legfontosabb kérdés például, hogy valóságosan is létezik-e a „*csuklyás személy*” vagy csupán a főszereplő, *Bulcsú* negatív énje-e? Vagy tán a félelem maga? (én ez utóbbitként értelmeztem...) És vajon mi ez a félelem, ami elől *Bulcsú* a metró „alvilágába” menekült? Amivel nem mer szembenézni?

Menekül egy olyan világba, ahol nem kell senkinek és semminek megfelelnie, ahol a társadalom „kitaszítottjai, meg nem értettjei” keresnek hozzá hasonlóan „menedéket”. Ám ezzel csak hátat fordít a meg nem oldott kérdéseknek, melyek saját *árnyéka*ként követik, egészen addig, míg szembe nem mer nézni velük. És ebben támasza lesz egy leány, aki szerelmével utat mutat neki, vagy legalábbis értelmet ad az útkeresésre.

Valóban rólunk szól a film. Útkeresésünkről. Vissza-visszatérő kérdéseink és problémáink kiútjának kereséséről. Egészen eltávolodva a filmtől, annak hatására születtek meg bennem is kérdések, gondolatok. „Béla bá’, hogy lehet innen kijutni? –Ezerféle kijárat van.” Ez a mondat a filmből utólag is a fülemben cseng, talán nem véletlenül. Saját életünkre, lelki életünkre levetítve- ismét kicsit eltávolodva a történettől, inkább a gondolatot továbbgörgetve-, és a sokféle út mindnyájunkban egyéni. Saját, Istennel meghozott döntéseink rajzolják ki útjainkat. A sokféle út talán a kegyelem ezerféle megnyilvánulása, mindenkinek személyesen, személyes formában. Döntéseink alapját pedig az Istenbe vetett bizalmunk alapozzák meg. Szükség van az Isten jelenlétére és megtapasztalható kegyelmére döntéseinkben, az Ő támogatására és mindenképpen a Beléje vetett bizalomra. **A tökéletes bízalom ugyanis örökérvényűvé tesz egy kapcsolatot, annak folytonosságát és rendíthetetlen alapot ad.**

Még egy utolsó, említésre méltó motívum: a metró és a mozgólépcső. Az ember imént taglalt vágyakozását, „kitörni akarását”, felülemelkedését a gondokon, nehézségeken, (vagy éppen önmagán) nagyon jól szemlélteti a metró és a „fenti” világot összekötő mozgólépcső. Sokkal kézzelfoghatóbbá válik ez a felülemelkedés-lesüllyedés. Hogy talán csak az első lépés a nehéz (amíg rálépsz arra az útra), aztán minden megy magától (persze mi tudjuk, hogy nem csakúgy magától)©

„Itt rohadtam x évig”?

avagy milyen is az a kollégiumi élet?

Amikor jelentkeztem Pannonhalmára, meg voltam győződve arról, hogy belátható időn belül ki fognak rúgni onnan, mert annak ellenére, hogy a bátyám (Dudus) már oda járt két éve, volt bennem egy kis félelem, hogy ide csak a legnagyobb zseniket és jófiúkat veszik fel, egy tanulógépezet lesz az egész, amit csak a legjobbak tudnak majd élvezni és ahol csak az apostolok maradnak talpon. Aztán felvettek, én pedig 7.-esként ide jöttem tanulni, hat évre háttérbe szorítva ezzel magamat az otthoni életemben.

Első nap összehaverkodtunk páran, kosaraztunk egyet és így már nem voltam annyira egyedül az osztályban. Este nagy meglepetésemre kiderült, hogy az az ember, akit délután még leginkább felelős pénzügyi megbízottként tudtam elképzelni a megjelenése miatt, nem más, mint az osztályfőnököm és prefektusom 2in1 formátumban találva: Bálint atya. Ez a két funkció régebben mindig két személyt jelentett, az osztályfőnök leginkább délelőtt volt az osztállyal, övé volt az iskolai feladatok nagy része, ő tartotta az osztályfőnöki órákat is, míg a prefektus inkább délután és este, a kollégiumban volt a diákjaival. Ő adott ki délután pénzt, ő tartotta az esti imát, ő fektette le az osztályt stb.. Ma már gyakran előfordul, hogy egy embernek kell helytállnia mind a két célterületen.

Az első hét után már tisztában voltam vele, hogy a fenti félelmem felesleges volt, mert ide sem kisangyalok járnak, sőt! Rá kellett jönnöm, hogy nem én vagyok a legrosszabb az osztályomban, bár azért velem is voltak problémák. A mi osztályunk különösen is nagyszájú volt hetedikben (időközben szelektálás következményében és egyéb úton is távoztak páran), ez persze feltűnt a nagyobbaknak is, ami nem nagy csoda, mert leginkább nekik szóltunk be. Első évben még jártunk úszni hetente egyszer, tesin, és ilyenkor mindig égett a feje némelyikünknek, akinek az előző napi beszólásait alkoholos filccel készített posztmodern művekkel és szerelmes vallomásokkal honorálták a 12.-esek az illetékesek hátán, és általában nem nagyon lehetett lemosni két napnál előbb. Valaki erről azt mondta egyszer, hogy ez olyan, mint a néphadseregben, ahol azért szívatták a kisebbeket, mert kevesebb ideje katonák. De ez nem erről szól. Alapvető különbség a kettő között, hogy bennünk ez pozitív emlékként maradt meg, ahogy télen az első hóval járó hócsaták, amik keretében az elsősöket megfürdették, és fordítva, bár ez utóbbi ritkább volt. Ezek az események általában összekapcsolták az egyes embereket egymással, én pl. hetedikben minden délután azoknál a

srácoknál uzsonnáztam, akiktől szeptemberben kb. 1000 hasipacsit kaptam, beszélgettünk egy csomót, barátok lettünk, persze továbbra is beszóltunk nekik, ami tavasszal hatalmas párna- és vízháborúkhhoz vezetett a két osztály között, prefektusi engedély nélkül.

A hétköznapijaink programjai ugyanúgy néznek ki, 6:30-kor ébresztenek, 7-kor reggeli stúdiumon vegetálunk még egy kicsit reggeli előtt, átnézzük a házit, vagy alszunk tovább, majd reggeli után tanítás (amiben az a legszebb, hogy legfeljebb hat óránk van) ebédig (13:35-). Fél háromig szabadidő van, ilyenkor kapjuk meg a leveleket, az újságokat, és ilyenkor lehet pénzt kérni a prefektusunktól, ha akarunk venni valamit, ezután jön a „kötelező” séta, háromnegyed órán keresztül, 4-7-ig pedig két felvonásos stúdiumon vehetünk részt, ez nem más, mint egy tanulóóra, ekkor készülünk fel hivatalosan a következő napra. Vacsora után ismét szabadidő van egészen a 9:10-es találkáig (ez alatt az idő alatt lehet számítógépterembe menni, sétálni, beszélgetni, zuhanyozni és lemenni zenélni valamelyik gyakorlóba), amikor esti imával zárjuk a napot. Fél 10-kor hivatalosan takarodunk....

De ne higgyétek, hogy hétköznapi csak magolunk és a könyv fölött görnyedünk. Annak ellenére, hogy konkrét napirenddel kell szembenéznünk, nem csak abban különböznek egy-mástól a napjaink, hogy mi a reggeli, bár azt nem tagadhatom, hogy ez alapján is meg lehet mondani, milyen nap van . Öt év után ez már amúgy sem valami nagy újdonság. Felkelek kedd reggel csipás szemmel és kócos hajjal, nem tudok még semmit a napomról, nem tudom, hogy mit fogok csinálni, milyen idő lesz és kitől kapok levelet, csak egy valamit tudok biztosan: hogy kifli lesz a reggeli. De minden nap más egy kicsit, mint az előző. Más lehet a szoba hangulata, a tanároké, az idő, az órarend, egy film a moziban stb., egy csomó olyan apró momentum, ami nem rúgja fel a napirendet, mégis hatással van rám.

Ezek persze kicsi dolgok. Az igazi kollégiumi ünnepek nem ezek, hanem a Szt. Márton nap, amikor egy csomó idióta és kevésbé idióta program van (Hard Rock Café, vásár, kaszinó, teaházak, kuruzslás, jóslás stb.), amikkel rászorulóknak gyűjtünk adományokat, a Mikulás-est, amikor a végzősök kiparodizálják az egész tanári kart, és a farsang, amikor pártokat alapítanak és különböző programokat szerveznek, filmeket vetítenek, valamint plakátokkal próbálják meggyőzni a kisebbeket, hogy végül, a királyválasztáson -amit egy pártműsor (15 percig azt csinálnak a színpadon, amit akarnak) előz meg- rájuk szavazzanak, s az ő királyjelöltjük vegye át egy napra a hatalmat a suliban az igazgatótól, és aki felelős azon a napon minden programért és a hangulatért.

A hétvége igazából szombat délután kezdődik, tanítás után egy cirka négy óras szabadidővel, ilyenkor általában a fenti szabadidőprogramok vannak életbe léptetve, valamint ilyenkor mennek le a sulis zenekarai gyakorolni Bernát atya nagy örömeire („...zúgatjátok azokat a gitárokat, már elegendem van belőletek!!!”), de hát nincs mit tenni, valamikor fel kell készülni a koncertekre, mert itt ilyen is van, évente kétszer-háromszor. 6-kor csendesóra van, amit röviden talán lelki óráként lehetne magyarosítani. Ez hétig tart, nyolckor mozi (szerda este is van, akkor inkább ”művészfilmek”-et vetítenek, szombaton, pedig az olyan plakátos filmeket, amik nem kívánnak olyan nagy koncentrációt a nézőtől (jó, persze vannak

kivételek...akiktól igen)) Mozi után alszunk. Vasárnap 8-kor van ébresztő, reggeli, 9-től 11-ig stúdió, majd pedig szentmise zárja a délelőttöt. A délutánt ebéddel kezdjük, mert fontos a nyersanyag a szervezetnek, hogy utána újult erővel tudjunk nekilátni a délutáni szabadidőnek, ami kell is, mert általában ilyenkor jönnek a családtagok és egyéb csatolók látogatába, s nem árt, ha az ember korgó gyomor nélkül tudja fogadni őket, egészen az esti egy óráig stúdióig. Este pedig ha nem tévedek, imáig nincs semmi konkrét, szabadok vagyunk, mint a kismadár a virágos réten, egészen az esti imáig. –Jaj de jól esik, hogy végre túl vagyok a napirenden, de ha sikerült valami újat mondanom, akkor már megérte.

De ebből is látszott, hogy a „buli van” rész kimarad ifjú életünkéből, kivéve, ha valami ünnep van, születésnap, vagy névnap, hisz azt nem szabad ünnepeletlenül hagynunk.

Az, ami számomra új volt és nagyon tetszik a kollégiumban (és úgy általában Qpacón), az a tanár-diák kapcsolat. Nincs teljes elkülönülés a két ember között, hanem egy teljesen nyitott kapcsolat ez (jó, persze itt is vannak dolgok, amiket csak a Jupiternek szabad), fel mehetek beszélgetni a tanárimhoz, poénkodhatok velük, kérhetek külön segítséget valamihez, és fordítva. A hittantanárom (Ambrus atya) ennek a kapcsolatnak a lényegét így fogalmazta meg: „úgy néznek a diákjaikra, mint egy tükörre, amiben saját magukat láthatják meg”.

A másik dolog, ami nagyon tetszik, az a „kötelező” séta. Eleinte nem volt kedvem hozzá, most pedig már akkor is kimegyek, ha nem rugdosnak. Igaz, hogy nincs olyan sok hely, ahová el lehet menni, de szerintem nem is itt van a lényeg, hanem azokon a beszélgetéseken, amiket ebben a ¾ órában és a többi szabadidőben követünk el.

A harmadik dolog pedig, ami nagyon tetszik itt, az önállóságra való nevelés. Az, hogy mindenkinek egyénileg kell eldöntenie, elmegy-e egy kiállítás-megnyitóra, vagy egy fakultatív koncertre a szabadidejében, a péntek esti előadásra, sétálni szombat délután, moziba, lemegy a gépterembe, vagy inkább punnyad a szobában. A menzán eszik, vagy inkább a hazais szekrényből. Részt vesz-e a programokon, vagy pedig függetleníti magát az ilyen programoktól és tanul, hisz „sokat kell tanulni”. Csomó olyan döntés, ami ránk van bízva és aminek a következményeit, hogy esetleg unalmasak és összefolynak a napjaink, nekünk kell vállalni és elviselni, és senki mást nem tehetünk felelőssé. Rajtunk múlik, hogy milyen lesz az az x év, amit itt töltünk, jó vagy rossz, unalmas vagy kevésbé unalmas, hogy végül bele kell-e vésnünk a padunkba, hogy „itt rohadtam x évig”, vagy sem.

Kb. ennyi, ami most eszembe jut a kollégiumi életemről, mint olyanról, de azt tanácsolom, kérdezzétek meg Nagy Balázst is, hogy ő hogy látja ezt a kérdést, mert ő itt volt kistanár egy ideig és mint idegenlégiós megfigyelő vett részt a mindennapjainkban. Sziasztok!

Gege (Ribiánszky Gergely)

Madárkalitka

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószekekre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószekek párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

"Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát. A kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat. - felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. - Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük. Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellenek magának azok a madarak, Atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat."

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

"Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémek!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak, és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket; meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék. és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból!

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellenek ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véreket, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat..."

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát és lement a szószekekről.

Mi legyek, ha nagy leszek?

Azt hiszem erre a kérdésre sokunknak nehéz válaszolni. Rengeteg a választási lehetőség, és a legtöbbről nem is tudjuk, hogy mit is takar valójában. Ezért úgy gondoltuk, indítunk egy cikk-sorozatot, amelyben különböző hivatásokat, foglalkozásokat mutatunk be. Szülőket, felnőtt cserkészeket kérünk meg, hogy írják le, mivel foglalkoznak, miért választották azt, és mi abban a szép, amit nap mint nap csinálnak.

Természetesen nem csak a még pályaválasztás előtt állóknak szólnak ezek a cikkek. Hasznos ez azoknak is, akiknek még van néhány gondtalan évük, illetve biztosak vagyunk benne, hogy a már dolgozó korosztály számára is tanulságos lesz mélyebben megismerni más hivatásokat.

Ötvösség, ötvösművészet

Nemeskürty István egy kiadvány előszavában így ír: „Az ötvösművészet köztudottan ősi magyar alkotótevékenység. Elég olyan különlegességekre utalni, mint a tarsolylemezek, vagy mint a sodronyzománc alkalmazása. A régi magyarság mélyen és őszintén vallásos lelkületére vall, hogy az ötvösöket templomokba vagy más vallásos jellegű megnyilvánulásokra szánt megbízásokkal halmozta el.”

A címben szereplő szóhasználatnak (ötvösség, ötvösművészet) szemléleti okai vannak. Egy eltűnőben lévő mesterség, művészet elnevezéséről van szó. A művészeti felsőoktatásban már több mint tizenöt éve nem létezik a hagyományos értelemben vett ötvösművészképzés. Amikor saját tevékenységemet kell meghatároznom, azt mindig az „ötvösművészet” szóval jelölöm, és szándékosan kerülöm az ipari formatervező, fémműves tervező meghatározásokat. Tudatosan vállalom, hogy egy eltűnőben lévő mesterség és szemlélet képviselője vagyok. (Jó lenne ha védetté nyilvánítanának.)

Az ötvösség fogalma mindenek előtt az arany, ezüst és rézművességnek kézműves tradícióit és jellegzetes tárgytypusait foglalja magába. Ezek a kézműves hagyományok és tárgytypusok évezredekkel ezelőtt alakultak ki, századokon át fejlődtek, de lényegében alig változtak az idők folyamán.

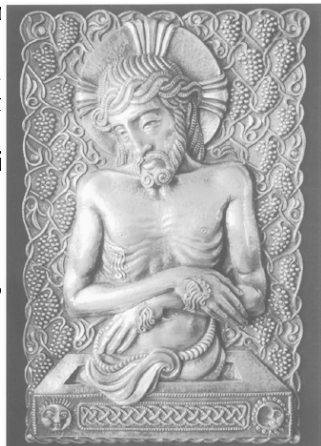
Ugyanolyan módon készítem én is ötvöstárgyaimat mint egy aranyműves az ókori Rómában. Ugyanúgy cizellálom az ezüstművet, mint a szkíta kézműves a maga jellegzetes szarvasfiguráit, vagy a honfoglaláskori magyar ötvös szalagfonatos és indadíszes tarsolylemezeit. Ugyanúgy készítem az ezüstkelyheket, mint egy XIII. századi szerzetes egy észak-itáliai kolostor falai közt. Vagy mint Benvenuto Cellini mester Firenzében. Ugyanúgy kalapálom és kis virágdíszekkel, ornamentikával díszítem liturgikus tárgyaimat, mint a Nagyszentmiklósi kincs edényeinek készítői. Ugyanolyan türelemmel és odafigyeléssel rakom a zománcport a rekeszek közé, mint a Magyar Szent Korona készítői, vagy a Suky Benedek kelyhének megalkotója. Ugyanúgy csinálom mindent mint a régiek. És nem pusztán hagyományörzésből

teszem, hanem azért mert szerintem ezt másképpen nem régiek- és nem érzem, hogy ez baj.

Vajon kell-e még a sebeit mutató Megváltó, a d még a megfeszített Krisztus a drága kövekkel és szőlő körmeneti kereszteken? Kell-e még a trónoló Krisztus misekönyveken? Kell-e ez a pazarló műfaj? Az ötvösmű művészet?

„Mire jó ez a pazarlás! Hisz sokért el lehetett szegényeknek.” (Mt. 26,8-10)

Mi ma a művészet feladata? A megnemesítés, Nagy-nagy szorgalommal keresni, megmenteni és az amit a mai világban veszély fenyeget.

OKSZANA ZABUZSKO VAU!

Mindig minden kutyának köszönök az utcán.- Üdv! - mondom hangosan, ha egymagam, s lopva, ha gazdámmal vagyok. Mindegyik másképpen fogad.

Hamis kóbor kutyák, kik táplálék után rohannak egyre, megugranak riadtan ("hát ez a szuka mit akar?"), s néha vicsorognak is. A bernáthegyiek, skótjuhászok pompásak, jól tápláltak, megannyi nyugati turista, szívből jövő barátsággal, szinte hajbókolva csóválják farkukat. A németjuhászok fürkésző tekintettel bámulnak körbe, pórázuk feszül, kérdő tekintetük sötétbarna - a németjuhásztól a legnehezebb a farkcsóválást kiérdemelni, legalább három percbe telik. A pudlik, pincsik és más aprónép: megannyi összegabalyodott szörgombóc, saját értelmetlen csaholásuk hergeli őket, olyanok, mint szomszédasszonyom, aki egyszer csak fecsegni kezd, hol járt, mit mennyiért vett. - Elkapatja a kutyákat, hogy az emberrel élnek együtt! - sóhajtok őszintétlenül.

...Ablaktáblák és pocsolyák tükrében farkam a nap felé csóválom.

Bemutatkozik a

Dió

őrs

2001 őszén alakultunk meg. Ekkor még csak öten voltunk: Boriska, Ági, Gyöngyvér, Lilla, Nóri és őrsvezetőnk: Orsi. Néhány héttel később csatlakozott hozzánk Melinda is. Tavasszal mindegyikőnk igazi kiscserkész lett. Megkaptuk a sárga szegélyű kék nyakkendőt, és ígéretet tettünk. Ennek nagyon örültünk. Majd ismét eltelt egy év, és tavasszal próbázni indultunk. Ez volt a Fehér Pajzs Próba. Mindenkinek sikerült, és reménykedve vártuk a következő évet. 2003 őszén egy rövid időre elbúcsúzott tőlünk Lilla. Helyette jött viszont Zsófi és Réka. Decemberben Lilla is megint járni kezdett, így már nyolc+1-en voltunk, mint most is.

Egy hete vagyunk túl a Fehér Pajzs Próbán is, azaz Celestina Város megalapítását kezdtük el, amit nyáron folytatunk.

Végül szeretnénk megosztani veletek első, és egyben a leghalhatatlanabb csatakiáltásunkat, (aminek értelmi szerzője Haraszti Ági:)):

NEM!

BA-BA-BA-----NEM, NEM,

BI-BI-BÍ-----NEM, NEM, NEM!

DI-DI-DI-----JÓÓÓÓÓ!

A Dió őrs

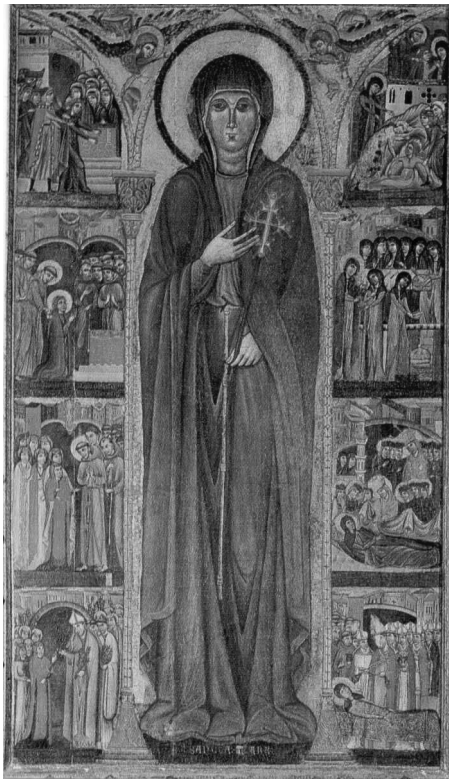
Ki ő és miért választottuk?

Assisi Szent Klára

A csapat legifjabb lány raja viseli annak a szentnek a nevét, aki azt hiszem, az egyik legismertebb szent. Azért választottuk ezt a nevet, mert szerettünk volna egy olyan szentet példaképül választani, akit nagyon könnyű megismerni, aki könnyen közel tud kerülni a gyerekekhez.

Azt hiszem, bátran bízhatunk abban, hogy senkinek sem kell elmesélni, hogy gazdagságban nőtt fel, majd szegénységet fogadott Assisi Szent Ferenc prédikációinak, példájának hatására. Életéről számos legenda maradt fent, az általa alapított szerzetesrend (Klarisszák) még ma is él és működik. Ami érdekesség, hogy amellet, hogy Assisi városának, a vakoknak (Franciaországban több Klára-forrás is van, melyek jót tesznek a szemnek), mosónőeknek, varrónőeknek, aranyozóknak, üvegeseknek, üvegfestőknek a patrónája, a televízió szakembereinek is Ő a védőszentje.

Kis rajunk egy fél éve jár (avagy futkos) a cserkészlet ösvényein, és reméljük, hogy a sok-sok új dologban mindig ott lesz az, akit rajunk névadójának (és ezzel védőszentjének is) választottunk, a maga alázatosságával, Krisztus-szeretetével, hogy így válhassunk emberebb emberekké és magyarabb magyarokká...

Ági (Haraszi Ági)

„Ki hogy szokja, úgy ropja”

Azt hiszem annyi hasznos praktika, szokás, hiedelem és babona rejlik feneketlen néphagyományunk kútjának mélyén, hogy nem árt néhányal tüzetesebben megismerkednünk, (ne) adj’ Isten alkalmazunk is őket ☺. Mivel ahány ház, annyi szokás, ilyen módon ahány táj, annyi változat is, ezért arra gondoltam, hogy a mindig aktuális hónap szokásait egy-egy konkrét területre vonatkozólag gyűjtenénk itt össze, aztán ki-ki kipróbálhatja (☺) a kedvére valót!

Szent György hava és Pünkösöd hava

Tura falu szokásai

- ◆ Április 24. Szent György napja: Ha Szent György nap előtt megdördül az ég, bő áldás lesz. Ahonnan először megzördül az ég, abból az irányból várható az eső egész évben. Ha e nap előtt megszólal a béka, annyi nap múlva lesz jó idő, ahány nappal előbb szólalt meg.
- ◆ Május 1. Zöld ágat vittek a legények a leányoknak. Aki ezen a napon köpült vajat, *Fülöp-Jakab vajának* hívták, fülfájás ellen kell vele bekenni a fület.
- ◆ Áldozócsütörtök: *Krisztus Urunk mennybemenetele.* Ilyenkor szoktak a gyerekek elsőáldozni. Áldozócsütörtök előtti három nap a *keresztjáró napok*. A mindenszentek litániáját énekelve mentek mindennap más-más kereszthez a falubeliek a pap és a kántor vezetésével.
- ◆ Pünkösöd: *A Szentlélek eljövetele.* Pünkösöd vigiliáját szigorúan megböjtölik. Szednek harmatot is, mivel szembaj ellen használ. A harmatot úgy nyerik, hogy hajnal előtt kiterítenek egy zsebkendőt (*persze nem 3 rétegű papírzsebkendőről van szó*) a fűbe, s mikor a harmat rászáll, megtörülköznek vele. A szeplőket mulasztja el. Ha több harmat van benne, hogy kifacsarható, akkor foganatos a szembaj ellen is.
- ◆ Május 25. Orbán napja: Vége a hideg időnek, jön a meleg!

Pszáhi (Endrődi Judit)

Filmajánló

Ha kedved van beülni egy filmre, ami után kijövet akaratlanul is felteszed magadnak a kérdést: -Akkor most mi is történt? - akkor figyelmedbe ajánlom Christoffer Boe, dán rendező első filmjét: a REKONSTRUKCIÓ –t.

Ne csodálkozz, ha a film első 5 perce után az az érzésed, hogy újból elkezdődött a film. Sőt azon se csodálkozz, hogy egy ismerős arc a következő pillanatban ismeretlenné válik. És ez még mindig semmi...(Na jó, ezek után pedig ne nézz körül a mozi teremben, hogy hányan vannak még rajtad kívül). Mindezek

ellenére szerintem ez egy jó film. Ajánlom mindenkinek, de különösen annak, aki szereti a filmeket "boncolgatni", valamint annak, aki képes a valóságtól egy kicsit elvonatkoztatni.

Dodó (Csere Dorottya)

Tarifacsomag – ajánló

Unod, hogy mindig keresgélned kell a 60 forintokat, sokszor kölcsön kell kérned? Váltss Zugcserkész előfizetésre!!

Mit kell tenned? Menj oda Kristályhoz vagy GeBához, mondd meg, hogy Zugcserkész előfizetést szeretnél.

Ő erre kérni fog 600 Ft-ot. Add neki oda!

Mit kapsz ezért? A csomag tartalmazza a következő 10 megjelenő Zugcserkész árát. Minden megjelenéskor lesz egy példány, aminek sarkában a nevedet látod felírva, ez a tied.

Sőt, lelkes kis postások a megjelenést követő első vasárnapi reggeli és esti miséken, illetve pénteken 6 óra környékén megpróbálják ezt neked személyesen átadni.

Megeshet, hogy a kézbesítés nem történik meg, ekkor nyugodt szívvel vegyél el egy példányt, ha megtalálod a sajátodat, akkor azt, ha nem, akkor egy másikat.

Azért, hogy még kevesebbet kelljen számolgatnod, a sarokba a neved mellé azt is felírjuk, hogy előfizetésed hányadik számát kapod.

A Zugcserkész marketing-központja

Kuktasarak

FÚSZERES MEGGYTORTA

Hozzávalók:

750g meggybefőtt
 250g vaj
 200g cukor
 1 csomag vaníliás cukor
 1 csipet só
 5 tojás

Szűcs Gergely	május 9.
Kováts Zsófia	május 15.
Koenig Zsófia	május 15.
Parragh Zsófia	május 15.
Ecseri Zsófia	május 15.
Trásy Zsófia	május 15.
Koczka Zsófia	május 15.
Szőnyi Zsófia	május 15.
Lakatos Botond Benedek	május 16.
Gräff Alexandra	május 18.
Miklós Milán Márió	május 19.
Ribiánszky Rita	május 22.
Scharle Julcsi	május 22.
Somogyi-Tóth Júlia	május 22.

1 csapott kiskanál őrölt fahéj
 1 késhegynyi őrölt szegfűszeg
 4cl Amaretto likőr, (vagy kicsit kevesebb rum)
 150g liszt
 50g étk. keményítő
 1 púpozott kiskanál sütőpor
 200g hámozatlan, darált mandula (v. mogoró)
 4 evőkanál zsemlemorzsa
 porcukor (rászításhoz)

Recept:

A meggyet szitára tesszük, lecsöpögtetjük.

A vajat rugalmasra keverjük, majd egymásután hozzáadjuk a cukrot, vaníliás cukrot, a sót, a tojásokat, a fűszereket, az Amarettót, és jól összedolgozzuk. A sütőporral kevert lisztet a masszába szitáljuk, majd belekeverjük a keményítőt és a mandulát.

A sütőt 170 fokra előmelegítjük.

A tortaformát kikenjük, megszórjuk zsemlemorzsával. A tészta felét a formába öntjük, elsimítjuk. A lecsöpögtetett meggyet nyomkodva elrendezzük a tésztán, majd a maradékot fölé simítjuk.

A kihűlt tortát kiborítjuk a formából, majd porcukorral meghintjük, vagy baracklekvárt kenünk rá, és úgy szórjuk meg vagdalt mandulával.

JÓ ÉTVÁGYAT!

Julcsi (Somogyi-Tóth Julcsi)

Isten éltesse Titeket!

Névnaposaink:

Születésnaposaink:

Kanczler Réka	május 2.
Dániel Zita	május 3.
Kontur Balázs	május 3.
Radó Vilma Karolina	május 4.
Sima Bálint	május 5.
Surján Lászlóné	május 5.
Gálbory Gergő	május 5.
Besznyák István	május 7.
Lukácsházi Soma	május 8.
Németh Balázs	május 10.
Várdai Péter	május 11.
Virág Zsolt	május 11.
Sándor Melinda	május 12.
Somogyi-Tóth Júlia	május 13.
Varga Orsolya	május 13.
Ribiánszky Péter	május 15.
Földvály Kinga	május 19.
Balassa Gábor	május 23.
Balassa Zsuzsanna	május 23.
Németh Katalin	május 24.
Tomcsányi Domonkos Pál	május 26.

Hirdetések

III. Regös Tájnap

Ismét, immár harmadik alkalommal lesz **Regös Tájnap, május 15-én**. A Tájnapnak a **veszprémi Szilágyi Erzsébet Katolikus Iskola** ad helyet. Ha eljössz, most **Kalotaszeg** világához kerülhetsz közelebb!

(További információ: Endrődi Judit 06-20/512-6776, pszahi@freemail.hu)

Minden korosztályt szeretettel várunk!

A szervezők

XV. Kárpát-medencei Regöscserkész-tábor

2004. június 26. – július 4.

A Regös Alapítvány meghirdeti a XV. Kárpát-medencei Regöscserkész Táborát. Táborunkra minden cserkészt szeretettel várunk!

A programból: folyamatos néptánc- és énektanulás, kézműves foglalkozások (fafaragás, szalma-, csuhé-, gyékény- és vesszőmunkák, mézeskalács készítés, nemezelés, lőszórékszer készítés, rezezés, gyertyamártás, gyöngyözés, bőrizés, batikolás, hangszerkészítés, agyagozás, papírhajtogatás, spanyolozás, kenyérsütés, hímestojás festés), előadások (hangszeres ill. néprajzi), népszokások (regölés, téltemetés, pünkösddőlés, stb.), népi játékok, stb.

Részvételi díj 14 000 Ft, ez eredményes pályázás esetén természetesen lejjebb mehet. Jelentkezéseket Sisak Áron címén várunk, avagy e-mailben: aron@cserkesz.hu. Jelentkezési határidő: 2004. május 11. A határidő utáni jelentkezéseket sajnos csak magasabb tábordíj (16 000 Ft) esetében tudjuk elfogadni!

Bővebb és újabb információ: helyszínről, anyagiakról, stb. a folyamatosan frissülő regös honlapon (www.regos.hu), e-mailben (aron@cserkesz.hu), illetve Virág Zsolt táborparancsnoknál (vizso@cserkesz.hu).

Jelentkezési lapok letölthetőek a honlapról illetve igényelhetőek Sisak Árontól (aron@cserkesz.hu, +36304528461). Ha jók lesztek, a csapatotthonban is lesz kirakva!

Zugcserkész, a 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szerkesztő	Bodonovich Katalin (kanka-lin@freemail.hu)
Tördelőszerkesztő	Gerencsér Balázs (gebaboy@cs.elte.hu)
Példányonkénti ár:	60 Ft
Példányszám:	100 db
Megjelenik:	Minden hónap első vasárnapján